

РЕШЕНИЕ

№ 22263

гр. София, 04.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 16.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **7861** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 45в, ал.5 от ЗУБ, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С., настанен в помещение от затворен тип (ПЗТ) на ДАБ към ПМЗ кв. В., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. К. Д., срещу Решение № РПЗТ-51 от 12.07.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл.45в, ал.1, вр. чл.45б, ал.1, т.1 от ЗУБ е настанен в помещение от затворен тип до отпадане на основанието или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила.

Жалбоподателят поддържа незаконосъобразност на оспорения акт поради неправилно приложение на закона. Счита, че оспореното решение не съдържа мотиви в какво се състои конкретната заплаха за националната сигурност от поведението му. В допълнение, в решението липсвали и мотиви защо не може да се приложи по-лека мярка, доколкото настаняването в ПЗТ е крайна мярка с аргумент от чл.45а от ЗУБ. Сочи, че писмото на ДАНС, което е дало основание за налагане на процесната мярка, не му е връчено, което препятствало правото му на защита. Претендира съдът да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение на председателя на ДАБ. Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС оспорва жалбата чрез юрк. К..

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите

по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:
Установява се от Заповед №5382з-202 от 09.05.2024 г. на началник сектор „Миграция“ – ОДМВР Б., че чуждият гражданин А. Дарвиш, [дата на раждане] в [населено място], гражданин на С., А. № BD206602 е бил задържан от служители на РУ Н. след представяне на неистински документ за самоличност № BLM175741, издаден на името на GARCIA HERNANDEZ A., [дата на раждане], гражданин на Испания. В хода на образуваното досъдебно производство за престъпление по чл.318 от НК и според подадено сведение в сектор „Миграция“ е установено, че лицето е А. ДАРВИШ (A. DARWISH), [дата на раждане] в [населено място], гражданин на С.. Изложеното е дало основание за органите, осъществяващи миграционен контрол, да наложат принудителна административна мярка (ПAM) по чл.39а, ал.1, т.2, вр. чл.41, т.3 от ЗЧРБ – връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна.

Не е спорно по делото, че чуждият гражданин А. Дарвиш е подал молба за закрила рег. № УП-6725 от 12.07.2024 г. до ДАБ. На същата дата били попълнени Евродак Дактилоскопна карта и регистрационен лист, в който чужденецът посочил, че живее с Л. Й. И. на семейни начала в [населено място], има родители и сестри в Германия и брат в М.. Самоличността му е установена с декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ.

На 15.07.2024 г. чуждият гражданин подал молба, че се отказва от молбата си за международна закрила и желае да се върне в страната си на произход С.. Постановено е Решение № 8060/22.07.2024 г. на заместник председателя на ДАБ, с което и на основание чл.77, вр. чл.15, ал.1, т.5 от ЗУБ, е прекратено производството за предоставяне на международна закрила.

С оспореното Решение № РПЗТ-51 от 12.07.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, на основание чл.45в, ал.1, вр. чл.45б, ал.1, т.3 от ЗУБ жалбоподателят е настанен в помещение от затворен тип до отпадане на основанието или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила. Административният орган се е позовал на писмо вх. № 2-69 от 10.07.2024 г. на ДАНС, според което има сериозни основания да се предполага, че кандидатът представлява заплаха за националната сигурност, която преценка на ДАНС попадала в хипотезата на чл.45б, ал.1, т.3 от ЗУБ, респ. становището на ДАНС, като компетентен орган по чл.41, ал.1, т.1 от ЗДАНС, било обвързващо за административния орган, който действал в условията на обвързана компетентност. Посочено е в акта, че настаняването на лицето в център от отворен тип е нецелесъобразно, предвид информацията, че представлява заплаха за националната сигурност. Административният орган е взел предвид, че лицето е пълнолетно и не принадлежи към уязвима група по смисъла на пар.6, т.17 от ДР на ЗУБ.

Оспореното решение е връчено на чуждия гражданин на 12.07.2024 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена по пощата на 26.07.2024 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, вр. чл.45в, ал.5 ЗУБ, от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.45в, ал.1-3 ЗУБ чужденец, търсещ международна закрила, се настанява в център от затворен тип с мотивирано решение на председателя на Държавната агенция за бежанците, след преценка за принадлежността му към уязвима група.

Решението по ал. 1 се издава в писмена форма и съдържа фактическите и правните основания за настаняването, реда и срока за обжалване, както и възможността за предоставяне на безплатна правна помощ и представителство.

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган – председателя на ДАБ съгласно чл.45в, ал.1 ЗУБ. Същото е мотивирано от фактическа и правна страна съобразно чл.45в, ал.3 ЗУБ, доколкото в него като правно основание за издаването му е посочен чл.45б, ал.1, т.3 от ЗУБ (когато това се налага с цел защита на националната сигурност), а от фактическа страна органът се е позовал на информация от писмо вх. № 2-69 от 10.07.2024 г. на ДАНС, поради което мотивите в писмото следва да се считат за допълващи тези на оспорения акт съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС. Не съответстват на мотивите на оспорения акт твърденията в жалбата за необсъждане на възможността за налагане на по-лека мярка по чл.45а от ЗУБ. Подобна възможност изрично е отречена като нецелесъобразна от административния орган именно предвид наличието на данни за заплахата за националната сигурност (последни два реда от първа страница и първи два реда от втора страница на оспореното решение).

Съгласно чл.45б, ал.1, т.3 ЗУБ когато не може да бъде ефективно приложена мярката по чл. 45а и след преценка на обстоятелствата в конкретния случай, чужденец, търсещ международна закрила, може да бъде настанен временно и за възможно най-кратък срок в център от затворен тип когато това се налага с цел защита на националната сигурност или обществения ред.

Съгласно легалното определение по пар.1, т.1 от ДР на ЗДАНС, вр. чл.2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност (ЗУФСЗНС) „национална сигурност“ е динамично състояние на обществото и държавата, при което са защитени териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, когато са гарантирани демократичното функциониране на институциите и основните права и свободи на гражданите, в резултат на което нацията запазва и увеличава своето благосъстояние и се развива, както и когато страната успешно защитава националните си интереси и реализира националните си приоритети. Визираната дефиниция предполага преценка на баланса между личните интереси на индивида и правото му на личен и семеен живот, от една страна и правата и свободите на другите членове на обществото, които са част от законоустановеното понятие за „национална сигурност“. Спазването на този баланс предполага съразмерност на мярката по смисъла на чл.6, ал.2 и ал.4 АПК – намеса, която е най-щадяща за лицето, но едновременно - най-благоприятна за държавата и обществото.

По силата на чл.2, ал.1 от ЗДАНС Агенцията е специализиран орган към Министерския съвет за изпълнение на политиката по защита на националната сигурност. Същата извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред (чл.4, ал.1 от ЗДАНС). Съгласно чл.6, ал.8 ЗДАНС в правомощията на Агенцията попада осъществяването на контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България. Част от тази контролна дейност е даването на становища по ЗУБ съгласно чл.41, ал.1, т.1 ЗДАНС. ДАНС извършва дейности за защита на националната сигурност от

посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред, вкл. свързани с международен тероризъм и екстремизъм, както и финансирането им (чл.4, ал.1, т.11 ЗДАНС). Натоварена с функции в съответната сфера на държавно управление събраната от ДАНС информация има характер на официална по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК. Независимо, че становището на ДАНС не е обвързващо за административния орган, то предоставената от компетентния орган съгласно чл.4, ал.1 и чл.41, ал.1, т.2 ЗДАНС информация в писмо вх. № 2-69 от 10.07.2024 г. правилно и законосъобразно е преценена като основание за налагане на утежняващата мярка по чл.45б, ал.1, т.3 от ЗУБ.

За оборване на доказателствената й сила пред съда жалбоподателят представя следните писмени доказателства:

1. Декларация за сключване на брак по чл.9, ал.1 от Семейния кодекс, с която А. А., [дата на раждане] , гражданин на С., е заявил желанието си да сключи брак с българската гражданка Л. Й. И., ЕГН [ЕГН].

Съдът намира декларацията за документ без правна стойност, доколкото обещание за сключване на бъдещ брак не е правнообвързващо. Съгласно чл.9, ал.1 от СК всеки от встъпващите в брак представя на длъжностното лице по гражданското състояние:

1. декларация, че не съществуват пречките за сключване на брак по чл. 7;
2. медицинско свидетелство, че не страда от болестите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 2 и 3;
3. декларация, че е осведомен за заболяванията на другия по чл. 7, ал. 1, т. 2 и 3.

Целта на декларациите по чл.9, ал.1 от СК е да се представят пред длъжностното лице по гражданско състояние като част от документи, удостоверяващи липса на пречки за сключване на граждански брак. Съдът няма качество на длъжностно лице по гражданско състояние, а представена декларация е частен документ без обвързваща доказателствена сила.

Във връзка с този документ е неотнормима към спора и предоставената от ДАБ информация с писмо изх.№ ЦУ-15-257-3 от 27.08.2024 г., че може да разреши достъп до ПЗТ „Б.“, [населено място], на длъжностно лице по гражданско състояние, с цел сключване на граждански брак между жалбоподателя и българската гражданка Л. Й. И., ЕГН [ЕГН].

Акт за сключен граждански брак с гражданин на държава – членка на Европейския съюз, какъвто би бил относим към правния статут на чуждия гражданин, не е представен по делото. Към момента на постановяване на оспореното решение и към момента на приключване на устните състезания по делото легалното гражданско положение на чуждия гражданин е „неомъжен“. Съгласно чл.142, ал.1 от АПК съответствието на оспорения административен акт с материалния закон следва да се прецени към момента на издаването му на 12.07.2024 г. С аргумент от чл.45г, ал.3 от ЗУБ наличието на нови факти и обстоятелства, настъпили след издаването на акта, е основание за постановяване на нов административен акт, който подлежи на самостоятелно обжалване (чл.45г, ал.4 от ЗУБ). Това е причината за необсъждане като неотнормимо на постановеното прекратяване на производството за предоставяне на международна закрила.

2. Декларация на Л. Й. И., ЕГН [ЕГН], от 05.09.2024 г., че ще осигурява средства, издръжка и жилище на партньора й А. А., [дата на раждане] , гражданин на

Сирийска Арабска република. Декларацията би била относима в производство по ЗЧРБ (напр. за налагане на мярка по чл.44, ал.5, т.1 от ЗЧРБ, вр. чл.72, ал.5 от ППЗЧРБ), но е неотносима към основанията за налагане на процесната мярка по чл.45б – чл.45в от ЗУБ. По силата на чл.45б, ал.1 от ЗУБ органът дължи преценка дали в конкретния случай може да бъде ефективно приложена мярка по чл. 45а от ЗУБ, каквато преценка е обективизирана в оспореното решение, в което изрично е посочено, че налагане на друга мярка е нецелесъобразно, предвид информацията, че чужденецът представлява заплаха за националната сигурност.

Жалбоподателят се позовава на основното си право по чл.8, пар.1 от ЕКПЧ – всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот. Намесата на държавата в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици и престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите (пар.2). Член 8 налага на държавите – членки задължение „да зачитат“ широк кръг от недефинирани лични интереси. Защитеният от чл.8, пар.1 от ЕКПЧ интерес „семеен живот“ изисква преценка дали партньорите живеят заедно, продължителността на връзката им, дали са показали привързаност един към друг, имайки деца или по какъвто и да е друг начин (стр.629 от Право на ЕКПЧ, изд. С., 2015 г.).

Установява се от Заповед №5382з-202 от 09.05.2024 г. на началник сектор „Миграция“ – ОДМВР Б., че жалбоподателят е задържан от служители на РУ Н. на 09.05.2024 г. след представяне на неистински документ за самоличност. Според показанията на Л. Й. И. същият е влязъл в България в края на 2023 г., а съвместното им жителство е установено в М. през 2022 г. Изложеното не указва на продължителна връзка между партньорите, още по-малко навежда на тяхно трайно установяване в приемащата държава. Извън свидетелските показания на И., които следва да се преценят съобразно чл.172 от ГПК, не са ангажирани други доказателства за тяхната трайна привързаност един към друг в посочения по-горе смисъл.

По делото Унер срещу Н. на ЕСПЧ са идентифицирани релевантни критерии, когато кандидатът е участвал в престъпна дейност: характерът и сериозността на престъплението, продължителността на престоя на кандидата в държавата, изминало време след извършеното престъпление и поведението на жалбоподателя през този период, гражданството на различните засегнати лица, семейно положение, продължителност на брака, дали съпругът/гата са знаели за престъплението, дали от брака има деца, сериозността на трудностите, с които съпругът ще се сблъска в чуждата държава, силата на социалните, културните и семейни връзки в приемащата държава и с държавата по местоназначение (стр.690-691 от Право на ЕКПЧ, изд. С., 2015 г.). В конкретния случай не се доказват каквито и да било социални, културни или семейни връзки на чуждия гражданин с приемащата държава. Напротив, партньорите общуват на английски език и са се установили в България в края на 2023 г. Следва да се съобрази и фактът, че лицето е влязло в страната ни не по установения ред, а чрез използване на неистински документ за самоличност, което също указва на нагласа за нарушаване на установения обществен ред. Така съпоставени обстоятелствата относно личните интереси на индивида, съотв. правото му на личен и семеен живот, не навеждат на защитим личен интерес при преценка на баланса и в сравнение с правата и свободите на другите членове на обществото, които са част от

законоустановеното понятие за „национална сигурност“.

Основанието за намеса на държавата по смисъла на чл.8, пар.2 от ЕКПЧ трябва да има своя нормативна база, която е предмет на реален, а не формален контрол за законосъобразност. Тази намеса трябва да е „необходима“, т.е. съответна на належащата обществена необходимост и пропорционална на преследваната легитимна цел. Изложеното налага преценка и намиране на справедлив баланс между конкуриращи се интереси – интересите на индивида и обществената необходимост. В случая, утежняващата мярка е предвидена в закона и съответна на преследваната цел, доколкото писмото на ДАНС съдържа данни, които от една страна касаят изцяло личното поведение на кандидата, а от друга страна – при преценка на баланса между личните интереси на индивида от една страна и правата и свободите на другите членове на обществото, които са част от законоустановеното понятие за „национална сигурност“ съдът приема, че превес следва да се даде на последните. Независимо, че мярката е утежняваща за индивида, интересите на държавата и обществото обосновават намесата и я определят като пропорционална по смисъла на чл.6, ал.2 и ал.4 АПК – като благоприятна за държавата и обществото.

3. Копие от национален паспорт №[ЕИК], издаден от Министерство на вътрешните работи – отдел „Имиграция и паспорти“ на Сирийска Арабска република, без данни за дата на издаване, на името на А. А., [дата на раждане] в [населено място], номер на издаване № 143-21-L008425.

Съдът намира документа за относим към установяване на самоличността на чужденеца.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че в писмото на ДАНС, посочено като основание за издаване на оспореното решение, е посочено различно име на чуждия гражданин. Процесното писмо на ДАНС съдържа информация за А. А. Дарвиш, [дата на раждане] в С.. Чуждият гражданин пояснява в о.с.з. на 05.09.2024 г., че в Германия и С. се е представил с едни и същи имена, но в Германия същият бил записан камо като Д.. Предвид липсата на спор относно личното име на чуждия гражданин и незначителната разлика между „Д.“ и „Дарвиш“, която може да е изцяло транслитерална, съдът приема, че предоставената с писмо на ДАНС вх. № 2-69 от 10.07.2024 г. информация касае жалбоподателя, като засегнато от оспореното решение лица. С идентични имена А. Дарвиш (A. Darwish) спрямо чуждия гражданин е водено наказателно производство в България за престъпление по чл.318 от НК и с тези имена той е подал молба за закрила рег. № УП-6725 от 12.07.2024 г. до ДАБ.

4. Копие от индивидуална гражданска регистрация, издадена от Министерство на вътрешните работи – Граждански въпроси на Сирийска Арабска република, № 26646011 от 17.08.2021 г. на името на А. А., [дата на раждане]

Съдът не кредитира документа, тъй като в него е посочено, че лицето е жена, което не съответства на обективната действителност.

От друга страна, вече се посочи, че не съществува спор относно самоличността на чуждия гражданин, която е установена с официални документи, издадени от страната на произход С..

5. Лична кореспонденция на адвокат Б. с Федерална служба за миграция и бежанци, Н.. Както е посочено в документа, за изясняване на статута на убежище е необходимо да се осъществи контакт с българското звено Д..

Изложеното е основание за съда да приеме, че се касае за неофициален отговор, който няма характер на официален документ по смисъла на чл.179, ал.1 от ГПК. От друга страна, същият документ не установява относима към спора информация.

6. Лична кореспонденция на адвокат Б. с Главна прокуратура в [населено място], провинция С. Р. – В.. Според документа начинът на осъществяване на контакт не е законно ефективен и не отговаря на законните изисквания. Относимо е изложеното за предходния документ, че същият няма характер на официален документ по смисъла на чл.179, ал.1 от ГПК и не установява относима към спора информация. От този документ не се установяват твърденията на процесуалните представители на жалбоподателя, че спрямо него не се осъществява наказателно преследване в Германия.

7. Превод от интернет страница относно местната компетентност на Районен съд Брилон. Документът не установява относима към спора информация, нито твърденията на процесуалните представители на жалбоподателя, че спрямо него не се осъществява наказателно преследване в Германия.

8. Лична кореспонденция на адвокат Б. с Прокуратура [населено място]. От документа се установява, че запитването и отговорът касаят обработка на лични данни. Отговорът, че „записи, по които да бъде предоставена информация съгласно чл.491 от StOP (не е наличен превод на последния нормативен акт, но по общодостъпна информация се касае за Наказателно-процесуален кодекс), не са налични в Прокуратура А.“, не установява относима към спора информация, нито твърденията на процесуалните представители на жалбоподателя, че спрямо него не се осъществява наказателно преследване в Германия.

Тук е мястото да се посочи, че с представената от процесуалните представители на жалбоподателя кореспонденция не могат да се установят твърденията от тях благоприятни обстоятелства, че лицето не е обект на наказателно преследване в Германия. Документите не са официални и не покриват всички органи на Федерална република Германия, компетентни да осъществяват наказателно преследване. Сам жалбоподателят посочва в о.с.з. на 05.09.2024 г., че не знае в кои градове на Германия е пребивавал, поради което не се доказват твърденията му за представяне на документи от „генерален федерален прокурор на Германия и всички районни съдилища в градовете на Германия, в които той е пребивавал“. Противно на твърденията на жалбоподателя, за да представлява поведението му заплахата за националната сигурност по смисъла на чл.45б, ал.1, т.3 от ЗУБ, не е задължително той да е осъден с влязла в сила присъда, още повече при наличните данни по делото, че не е пребивавал в Германия в периода от края на 2018 г. до края на 2019 г. и след м.юни 2021 г.

Последното обстоятелство се установява от показанията на свидетелката Л. Й. И., според които тя е работила в М. от 2010 г. Оттам познава А., който дошъл в М. през 2018 г. и я напуснал в края на 2019 г., малко преди КОВИД кризата. Върнал се през м.юни 2021 г. и пребивавал в М. до края на ноември 2023 г. Започнали да живеят на фактически начала през 2022 г., а през останалото време контактували през социалните мрежи (между 2019 г. и 2021 г. бил в Германия). Общувала с А. и семейството му, което било в Германия –

в [населено място], на английски език. Докато бил в Германия, А. пребивавал в [населено място]. В Германия работил в арабски ресторант – продавал дюнери и пици. Имал едно кратко задържане през 2019 г., когато се върнал от М. в Германия, защото бил „с изтекли документи за хуманитарна закрила“. Не установява да е задържан по друг повод в Германия или в М.. В България живеели в хотел в К.К. „Слънчев бряг“, в който тя работела като „администратор“. От Германия до М. пътувал с документи, издадени в Германия, а при идването си в България в края на м.ноември 2023 г. - с испански документ.

Съдът не кредитира показанията на свидетелката както поради нейната заинтересованост от изхода на спора по смисъла на чл.172 от ГПК, така и поради противоречието им с твърденията на самия жалбоподател. Същият установява в о.с.з. на 05.09.2024 г., че в Германия последно е бил в [населено място]. Чуждият гражданин установява, че е бил задържан в Германия за наркотици, но не е бил осъждан. Според него, с Л. живеели заедно от 6 години, т.е. от 2018 г. Изложените три отделни обстоятелства с различни твърдения от жалбоподателя и от свидетелката – относно града на пребиваване в Германия, относно причината за задържането му в Германия и относно времетраенето на връзката им, са указание, че жалбоподателят и заинтересованата в негова полза свидетелка укриват или не предоставят по делото съществена за него информация. В идентичен смисъл са данните от писмото на ДАНС – „от проведената беседа с лицето са възникнали съмнения за истинността на заявеното от него“.

В допълнение, изнесеното от чуждия гражданин, че по пътя си от С. до Германия, преди 11-12 години, не знае през кои страни е преминал, нито в кои градове на Германия се е установявал (при данни, че родителите му и сестрите му живеят в Германия), също е в подкрепа на извод за непредоставяне на пълната релевантна информация за чужденеца. Има разминаване и между твърденията му, че е напуснал С. преди около 11-12 години, и е стигнал до Германия, през Турция, през 2016 г., но това означава само преди 8 години, а не твърдените 11-12 години. Обективен факт е, че същият не уточнява в кои градове на Германия се е установявал, както и, че в продължителен период от време от края на 2018 г. до края на 2019 г. и от 2021 г. до настоящия момент, чуждият гражданин не пребивава в Германия. Това обстоятелство също е в подкрепа на предположение, че е възможно да се укрива от германските власти. В този смисъл е и предоставената от ДАНС информация с писмо вх. № 2-69 от 10.07.2024 г. – по отношение на чужденеца са налични два сигнала за национално издирване – за сексуално нападение, принуда и изнасилване, както и за нарушение на Закона за наркотичните вещества.

Предоставената с писмото на ДАНС информация по отношение на чуждия гражданин е достатъчно детайлна и установява съмнение за евентуално негово участие в разнородна престъпна дейност, цитирана изрично в писмото, което не следва да се отразява предвид неговия класифициран характер.

В допълнение на изложеното следва да се съобрази и фактът, че при пристигането си в България през м. ноември 2023 г. жалбоподателят се е представил с неистински документ за самоличност, за което е образувано

наказателно производство. С други думи, чуждият гражданин е влязъл в страната ни не по законоустановения ред, което само по себе си също е указание за склонността му към нарушение на обществения ред. Съвкупната преценка на всички тези обстоятелства, както и противоречията в обясненията на жалбоподателя и на свидетелката, съставляват достатъчно основание за съда да даде превес в настоящия казус на обществения интерес за защита на националната сигурност.

Това е легитимен интерес, в полза на който може да бъде ограничено правото по чл.5, пар.1 от ЕКПЧ. В случая, ограничаващата мярка е установена в закона и преследва легитимна цел – за целите на производството по предоставяне на международна закрила по ЗУБ кандидатът да бъде настанен временно и за възможно най-кратък срок в център от затворен тип, когато това се налага с цел защита на националната сигурност или обществения ред. В оглед на тази легитимна цел и до извеждането на лицето от територията на страна ни, не може да се приеме, че задържането в помещение от затворен тип е произволно. При преценка на баланса между личния интерес на чуждия гражданин, поставен под временната мярка по чл.45б, ал.1, т.3 ЗУБ, и обществения интерес да се защити националната сигурност и обществения ред, превес следва да се даде на втория. Мярката е пропорционална, доколкото е временна, продължава до отпадане на основанието по чл.45б, ал.1 ЗУБ и подлежи на периодично преразглеждане по реда на чл.45г, ал.2-3 ЗУБ.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя за накърняване на правото му на защита, вкл. поради незапознаване с писмото на ДАНС в хода на административното производство. Правото на жалба е упражнено надлежно, като в хода на съдебното производство на лицето е предоставена възможност за обяснения и за ангажиране на доказателства, вкл. във връзка с информацията от ДАНС. Както се посочи, предоставените от лицето документи не са официални и с обвързваща доказателствена сила и не оборват предоставената от ДАНС официална информация. В допълнение на това предоставените от лицето обяснения са вътрешно противоречиви.

По изложените съображения и с оглед събраните по делото доказателства, съдът приема, че случаят на А. А. е преценен индивидуално по смисъла на чл.45б, ал.1 ЗУБ, респ. по отношение на него е доказано основанието по чл.45б, ал.1, т.3 ЗУБ с оглед данните, съдържащи се в писмо вх. № 2-69 от 10.07.2024 г. на ДАНС.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК е дължимо отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора ответникът има право на разноски, но същият не е формулирал искане в тази насока, поради което разноски не се присъждат.

Водим от горното, **Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С., настанен в помещение от затворен тип на ДАБ към ПМЗ кв. В., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. К. Д., срещу Решение № РПЗТ-51 от 12.07.2024 г. на председателя на Държавната агенция

за бежанците при МС, с което на основание чл.45в, ал.1, вр. чл.45б, ал.1, т.1 от ЗУБ е настанен в помещение от затворен тип до отпадане на основанието или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: